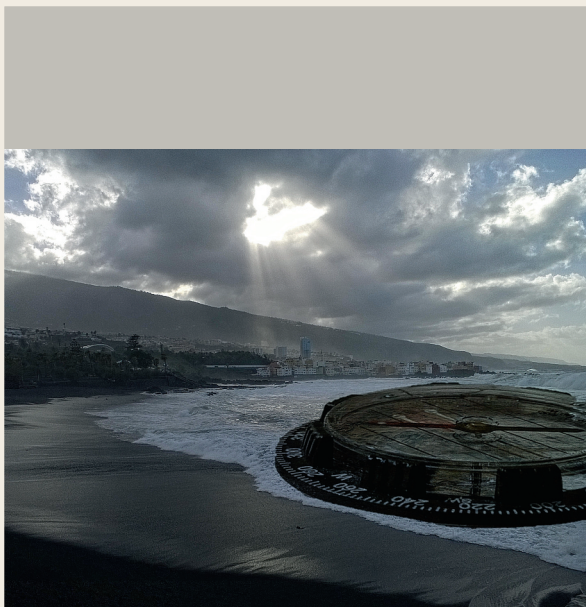

SUUNNATON

Harri Kuisti

Harri Kuisti

Suunnaton

© 2023 Harri Kuisti

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6986-7

Messi ja Jesse

Niiden piti tavata taivaassa, mutta Messi meinas, että siellä ylhäällä oli jo tarpeeksi staroja eikä se päästänyt Jesseä sisään.

Hei, kela, Jesse oli eka jeesannu sitä futaria ihan sikana, jos niin saa sanoa, ku Jesse oli kai jude. Ne on muuten sit ihan jees. Pointti on se, että Jesse oli jeesannu ja Messi oli ihan, että täällä on vähä crowded. Kela!

Mä luulen, että se Messi on ihan jees tyyppi, mutta jos sua fanitetaan sillee vähä liikaa, sä voit alkaa luulla juttuja, ja sit sä ootki äkkiä ihan tosi iso stara omissa silmissäs.

Jesse otti sen kuitenkin iisisti ja sano, että no offence bro, mutta meitsi duunaa vähä isompien pallojen kaa. Muuten siitä tuli mieleen, et kyl sä oot siitä galaksista ja tosi syvältäki sieltä, vaikka jotku on ihan että no way. Mä tunnen ne mestat, mähän oon duunannu ne.

Jesse heitti sitte Messille, että sä oot tosi hyvä siinä futiksessa, mutta ei oo sun juttus esittää mitään jumalaa. Relaa ja anna mun hoitaa se. En tiedä, miten Messi otti sen, mutta Jessellä oli pointti siinä.

Sinä osaat

Näen sinun moitteettoman pukusi, ja tiedän minkä hinnan kehosi on maksanut istuakseen täydellisesti sen sisään.

Voin vain aavistaa, millaisiin uhreihin pääsi on pakottanut sielusi, jotta tämäkin sopisi siihen elämään, jonka joku on saanut sinut uskomaan välttämättömäksi.

Sinulla on hyvin istuva elämä, sinä vedät sen hyvin, ja se on sinun juttusi.

Kuuntelen ihaillen ja kateellisena, kun tasapainoiset ja epäilemättä tarkkaan harkitut ja silti niin spontaaneilta vaikuttavat sanat, ilmaisut ja lauseet lipuvat vastaan sanomattomina ja kiistattomina totuuksina mielesi aarrekammioista ulos.

Sanasi pysähtyvät matkalla vain hetkiseksi hakemaan viehätysvoimaa hyväntuulisesti hymyilevistä huulistasi ja pontta sopivan jyrkevästä ja moitteettoman sileästä leuastasi, jota vasen kätesi välillä tukee luoden täysin oikean vaikutelman viisaasta ja harkitsevasta miehestä.

Sinä olet täydellinen kaikessa siinä, mitä edustat. Vaimosi ei tiennyt mitä teki, kun jätti sinut eilen.

Auttaisiko, jos vain olisin hiljaa?

Tein sen taas. Näin sen. Ja sinä näit, että näin.

Minä viileän varmana viisaudestani, sinä arkana kuin arojänis: silmät valppaina, korvat höröllä ja sieraimet väristen.

Sinä näit kaiken. Miksi tulla ulos ollenkaan, kun sää on, mikä on? Ilma sakeana tietoa, taitoa ja viisautta, joka leikkaa poskiasi jääkiteiden lailla.

Mikä haavoittaa sinua eniten? Tuntee ihollasi viisauteni viillot vai havaita miten korkealta ja kaukaa ne tulevat?

Vuoren harjalta tai aron toiselta laidalta ne saapuvat: Etäisyyden ja kylmyyden kiteyttämät höyryävien henkäysteni rippeet.

Miltä rakkaus kuulostaa?

Hiipivät jalat narisevan lankkulattian päällä muiden kuvitellessa minun olevan jo unessa. Kuiskaukseksi vaimennettu keskustelu, josta kuulen joka sanan ja hymyilen.

Saksien metallinen kilinä niiden halkoessa rapisevaa lahjapaperia. Tussin suhina onnittelukortin pinnalla suljetun oven takana. Aamukäheiden äänten virittämä laulu.

Lumilapion kolahtelu pihalla. Kintaiden pudottaminen hattuhyllyn päälle. Jakkaran jalkojen raapiva ääni ja ähkäisten riisutut saappaat. Lääkepurkin avaaminen hiljaa ja ilman selityksiä selän kipeytymisen syystä.

Täyden ruokakassin tömähdys eteisen lattialle. Ompelukoneen surina puolenyön jälkeen, kun raha on loppunut kesken kauppareissun ja aamulla odottaa koulun kevätjuhla.

Surun sumu

Kyyneleet eivät aina virtaa kuin koski eikä suru revi sielua kappaleiksi joka ikinen hetki. Kasvot eivät vääristy tuskasta kesken bussimatkan eikä silmistä tipu mitään työpaikan kahvihuoneen lattialle jonkun kertoessa lapsensa juuri menneen naimisiin.

Jokin sumuverho lepää silti kaiken tutun ja kauniinkin päällä. Se ei poistu silmiä hieroen eikä vääntämällä suupieliä väkisin ylöspäin. On vain mentävä eteenpäin, hitaastikin joskus, mutta eteenpäin.

On opeteltava laittamaan arkisia sanoja peräkkäin ja antaa niiden tulla suusta ulos aivan kuin ne tarkoittaisivat jotain. Jonain päivänä lauseet vielä muuttuvat tosiksi.

Ei silloin voi rimpuilla, kapinoida ja riehua, kun on silmäkulmastaan ohuella siimalla kiinni menneessä. Pitää vain antaa kyynelten tipahdella lakanalle ja jos voi, olla niiskuttamatta.

Onko tässä talossa jokaisessa lakanassa hitaasti kasvava läikkä kasvojen kohdalla? Onko pimeys tässä huoneessa vai pelkästään minun sielussani?

Mitä tarkoittit?

Kun lähdit, sanoit jotain, jota en pääse karkuun ja josta en osaa vääntäytyä irti. Mitä tarkoittit? Oliko kyseessä vain puheenparsi tai vertauskuva? Ehkä, mutta miksi valitsit juuri ne sanat, kun maailma on täynnä lauseita, toisten keksimiä ja harmittomia?

Arvaan, että sinusta muiden sanat eivät koskaan voineet kuvata sinua, sinun kosteaa kellariasi eikä sitä hämärää, joka siellä leijuu. Oodi keväälle ei kuulosta lainkaan samalta tunkkaisessa kellarissa kuin ylioppilaiden vappujuhlassa.

Uskon sinun yrittäneen puhkoa ikkunoita pimeään kellariisi houkutellen kevättä apuun toisten keksimillä lauluilla, maanitellen sitä sen omalla nimellä ja koristellen joka tavun pensasaidan suojuissa sirkuttelevilla varpusilla ja kosteasta nurmesta ylös puskevilla krookuksilla.

Mutta toukokuun aurinko ei hymyillyt sinulle. Sinä näit ikkunan likaisuuden, menneen talven aikana maahan heitetyt tupakantumpit ja koirankakkojen koristamat mehutölkit vieläkin selvemmin kirkkaassa päivänvalossa. Sitäkö sinä tarkoittit?

Olen insinööri, eikä fiktiota ja tunneperäisiä pohdiskeluja kuhisevien tekstien tuottaminen kuulu toimenkuvaani. Vain heikot ja ymmällään olevat joutuvat turvautumaan niin epämääräisiin keinoihin ja haparoiviin yrityksiin jäsentää kaaosta ympäröivässä maailmassa ja oman päänsä sisällä. Tämän pienen kirjan sisältämät tuotokset onkin nähtävä EU-komission säätämän ja Parlamentin hyväksymän tekstidirektiivin mukaisina subjektiivisina lausuntoina.

BoD

9 789528 069867